

Frankenstein

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

info@eenvoudigcommuniceren.nl

eenvoudigcommuniceren.nl

Oorspronkelijke auteur: Mary Shelley

Oorspronkelijke bewerking: Pauline Francis

Nederlandse vertaling: Anne-Marie Vervelde

Bewerking vertaling: © Eenvoudig Communiceren

Omslagontwerp en vormgeving:

Luisa Galstyan en Eenvoudig Communiceren

© 2023 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Deze titel verscheen eerder onder ISBN 978 90 8696 027 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN 978 90 8696 740 7

NUR 286

Frankenstein

Mary Shelley

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Mijn lieve zus,

Ik ben nog steeds op reis.

*Mijn schip is inmiddels bijna bij de
Noordpool.*

Het is hier ijskoud.

En er liggen grote stukken ijs in zee.

Er is te veel mist om verder te varen.

Als de mist minder wordt, zie ik iets vreemds.

Er glijdt een slee over het ijs.

En bovenop die slee zit iemand.

*Wat is hij lang. Hij is wel meer dan twee
meter.*

Niet te geloven!

Het is alweer een dag later, lieve zus.

Een groot stuk ijs drijft naar ons schip toe.

Er staat weer een slee op.

Maar wel een andere dan gisteren.

Er zit een man op.

Hij is helemaal stijf van de kou.

Snel haal ik de man aan boord.

*Hij zegt dat hij iemand zoekt.
Iemand die heel groot is ...*

*Dan begint de man te vertellen.
Het is heel vreemd wat hij allemaal vertelt,
zus.*

*Daarom schrijf ik zijn woorden op.
Dan kun jij thuis ook zijn verhaal lezen.*

*Veel liefs van je broer,
Kapitein Robert Walton*

Het verhaal van Victor Frankenstein

Ik heet Victor Frankenstein.

Ik heb niets meer.

Want alle mensen waar ik van houd zijn dood.

Daar ben ik erg verdrietig van.

Ik voel dat ik nu ook snel doodga.

Daarom wil ik u vertellen over mijn leven.

Ik wil dat er iemand is die weet wat er is gebeurd.

Mijn leven begon heel goed ...

Mijn jeugd

Ik groei op in Zwitserland.

Bij mijn ouders. En met mijn twee broers:
Ernst en Willem.

Er woont ook nog een meisje bij ons:
Elizabeth.

Zij heeft geen ouders meer. Daarom
zorgen mijn ouders voor haar.

Elizabeth is dus een beetje mijn zus.

Maar ze is natuurlijk niet mijn echte zus.

Want we hebben niet dezelfde ouders.

Elizabeth is een mooi en lief meisje.

Later zou ik wel met haar willen trouwen.

We wonen in Zwitserland aan een groot
meer.

Het is er heel mooi.

Om ons heen zijn hoge bergen.

Die tijd in Zwitserland is heel fijn.

We hebben een lief kindermeisje dat
meestal op ons past.

Ze heet Justine.

En mijn beste vriend Henry komt ook vaak langs.

Ik ben natuurlijk ook wel eens alleen.

Dan lees ik veel. Over spoken en toverij.

Vaak vraag ik me af of spoken echt bestaan.

En of ik een tovenaar zou kunnen worden.

Anders

Ik ben zeventien jaar als er iets
verschrikkelijks gebeurt.

Mijn moeder wordt plotseling heel ziek.

Ze heeft hoge koorts.

Ze kan niet meer beter worden.

En ze gaat na korte tijd dood.

Na mijn moeders dood verandert er
veel.

Ik ben niet meer zo gelukkig.

De bergen, Elizabeth, mijn broers en
mijn vader maken mij niet meer zo
vrolijk.

En ik denk steeds aan de dood.

Ik vind het verschrikkelijk dat mijn
moeder niet meer leeft.

Ze was heel belangrijk voor me.

Het voelt alsof ik ineens oud ben
geworden.

Ik besluit om een tijd weg te gaan
van huis.

Ik ga in Duitsland wonen.

Daar ga ik studeren aan de universiteit.

Duitsland

In Duitsland leer ik veel nieuwe mensen kennen.

Andere studenten, maar ook docenten.

Een van mijn docenten heet meneer Waldman.

Hij is docent scheikunde.

Meneer Waldman is aardig.

En hij doet heel bijzonder werk.

Meneer Waldman is een onderzoeker.

Hij onderzoekt dode dingen.

En hij kijkt hoe hij ze weer levend kan maken.

Meneer Waldman vertelt me wat onderzoekers precies doen.

Hij zegt dat ze van alles over ons lichaam weten.

En dat ze belangrijk voor onze toekomst zijn.

Want zij ontdekken allerlei nieuwe dingen.

's Nachts lig ik steeds vaker wakker.
Dan moet ik denken aan wat meneer
Waldman mij allemaal vertelt.
Het werk van een onderzoeker lijkt me
zo bijzonder.
Ik weet zeker dat ik ook onderzoeker wil
worden.

Studeren

Ik doe erg mijn best op de universiteit.
Want ik weet nu dat ik onderzoeker wil
worden.

Overdag volg ik lessen. En praat ik met alle
docenten.

Wat weten zij veel!

Ik lees alle nieuwe boeken.

Zelfs 's nachts ben ik aan het studeren.

Want de dagen zijn veel te kort.

Ik studeer dag en nacht.

Ik merk niet eens dat het heel mooi weer
is.

En dat elke dag de zon schijnt.

Mijn studie is alles voor me.

Ik vergeet zelfs bijna mijn vrienden en
familie in Zwitserland.

Ik leer heel veel.

Vooral over het menselijk lichaam.

Dat boeit me het meest van alles.
Soms ga ik naar de begraafplaats.
Om botten te zoeken.
Ik wil zien wat de dood doet met mensen.

Een lichaam maken

Sinds mijn moeders dood, denk ik veel na over de dood.

Ik zou willen dat ik dode dingen levend kon maken.

Op de begraafplaats heb ik gezien dat dood ook weer voor leven zorgt.

Want in de graven leven wormen.

En die wormen leven weer van dode mensen.

Stel je toch eens voor dat ik zélf leven zou kunnen maken.

Dat ik van iets doods iets levends kan maken!

Na een tijd kan ik aan niets anders meer denken.

Ik wil zelf leven maken. Ik wil een mens maken.

In mijn huis begin ik met het bouwen van een lichaam.

Het ziet eruit als een mens.

Maar het is geen mens. Want het leeft
niet.

Maar dat gaat misschien wel gebeuren.

Als ik het onder stroom zet, komt het
misschien tot leven.

Wat zou ik trots op mezelf zijn als
het lukt.

Het zou geweldig zijn als ik een
zelfgebouwd lichaam levend zou
kunnen maken.

Het leeft

Na nachtenlang werken heb ik het
lichaam af.

Het is één uur 's nachts.

En het is bijna helemaal donker in de
kamer.

Alleen op tafel brandt een kaars.

Het lichaam ligt aan mijn voeten.

Wat is het groot.

Het is wel meer dan twee meter.

Ik kijk naar het lichaam.

Nog even en het leeft, hoop ik.

En ik, Victor Frankenstein, heb daar dan
voor gezorgd.

Nu!, zeg ik tegen mezelf. Doe het nu!

Trillend pak ik mijn apparaten.

Dan zet ik de elektriciteit aan.

Een vonk gaat naar zijn lichaam.

Ik ben zo zenuwachtig.

Ik durf niet eens te ademen.

Dan gebeurt er plotseling iets.
Zijn ogen gaan open.
Hij haalt adem.
En beweegt zijn armen. En zijn benen.
Hij leeft!
De mens die ik heb gemaakt leeft.
Ik ben zo verschrikkelijk blij.

Maar al snel word ik bang.
Wat heb ik gedaan?
Is het wel goed om zelf leven te maken?
Ik wil niet naar hem kijken.
Maar ik moet wel.
Ik ril.
Zijn haar is mooi zwart.
En de tanden zijn heel wit.
Maar de rest is verschrikkelijk.
De huid is geel en gerimpeld.
Zijn ogen zijn ook geel.
En de aderen zijn goed te zien.
Zijn lippen zijn recht en zwart.
Hij ziet er afschuwelijk uit.

Ineens kijkt hij me aan.
Zijn kaken gaan van elkaar.
Hij wil iets zeggen.
Zijn hand komt naar me toe.
Hij ziet er niet uit als een normaal mens.
Maar als een monster.

Doodsbang ren ik mijn huis uit.
Ik ren de straat op.
En verstop me.
Ik wil hem nooit meer zien.